

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně **P.M.T.**, zastoupené Mgr. Ivem Žižkovským, advokátem se sídlem Plzeň, Martinská 10, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem Opava, Kolářská 451/13, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2012, č.j. 3718/1.30/12/14.3,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2012, č.j. 3718/1.30/12/14.3, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228 Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Ivo Žižkovského, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2012, č.j. 3718/1.30/12/14.3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 18.9.2012, č.j. 10046/6.71/12/14.3 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo pod výrokem I. uvedeno, že žalobkyně „*umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti,*

ve znění pozdějších předpisů, tedy umožnila výkon závislé práce mimo pracovní vztah paní T.T.B., nar..., státní příslušnost Vietnam, bytem..., když jmenovaná T.T.B. pro účastníka minimálně v době kontroly dne 1.3.2012 a dne 30.3.2012 v provozovně účastníka řízení Večerka – obchod s potravinami na adrese ... vykonávala práci prodavačky – obsluhovala zákazníky a obsluhovala registrační pokladnu. Dále umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, tedy umožnila výkon závislé práce mimo pracovní vztah panu V.H.V., nar... státní příslušnost Vietnam, bytem..., když jmenovaný V.H.V. pro účastníka v provozovně účastníka řízení Večerka – obchod s potravinami na adrese ... minimálně v době kontroly dne 1.3.2012 vybaloval zboží a dával je do regálů a v provozovně zametal a v době kontroly dne 30.3.2012 obsluhoval registrační pokladnu – markoval zboží a vybíral peníze za zboží od zákazníků. Dopustil se tak správního deliktu na úseku zaměstnanosti podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti“. Výrokem III. bylo řízení částečně zastaveno a výrokem II. byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

II.

Žaloba.

Žalobkyně žalobu odůvodnila tím, že nesouhlasí s napadeným rozhodnutím, když z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že správní orgán neprovedl nezbytné dokazování, které k takovému rozhodnutí může vést a dále posuzování zjištěných skutečností ze strany správního orgánu bylo zcela v rozporu se zákonnými ustanoveními. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán posoudil, že osoby V.H.V. a T.T.B. byly žalobkyní nelegálně zaměstnávány. Žalobkyně tuto skutečnost zpochybňovala a řádně odůvodnila, proč s tímto tvrzením správního orgánu nesouhlasí a tento svůj nesouhlas řádně odůvodnila. Žalovaný její argumenty nepřijal, ale pouze opakoval argumenty prvoinstančního správního orgánu a setrval v názorech, které zcela odporují občanskému zákoníku, zákoníku práce, zákonu o rodině a na základě takového posouzení rozhodl v neprospěch žalobkyně. Žalobkyně konstatovala, že ohledně údajného nelegálního zaměstnání V.H.V. uvádí, že tato osoba je jejím manželem a nesouhlasí s hodnocením, že tato skutečnost jev posouzení celé věci nepodstatná. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uvedené definiční znaky závislé práce, které musí být splněny současně. Pokud se tudíž jedná o manžela, rozhodně nebyl splněn ani jeden z uvedených znaků. Žalobkyně popírá, že by uzavřením manželství zároveň mezi ní a manželem byl znak nadřízenosti a podřízenosti v jakékoli podobě, tudíž ani v podobě zaměstnavatele k zaměstnanci. Žalobkyně není ke svému manželovi zaměstnavatelem a manžel není jejím zaměstnancem a ani její manžel není zaměstnavatelem žalobkyně. Práce, které vykonávala osoba V.H.V. v obchodě, byla pomoc manžela manželce a tuto práci vykonával pro manželku. Práce, kterou vykonával, byla pozornost vůči své manželce nikoliv na základě pokynů a výkon této práce byl zdarma nikoliv za úplatu. Osoba T.T.B. vykonávala práci v předmětné provozovně ve prospěch sdružení a vůči žalobkyni nebyla ve stavu nadřízenosti či podřízenosti, ani nebyla jejím zaměstnancem či zaměstnavatelem. Dále práce byla vykonávána na základě dohody nikoliv podle pokynů žalobkyně a výkon práce byl nikoliv na základě zaměstnaneckého stavu ale na základě toho, že osoba T.T.B. podniká a místo podnikání má právě v této prodejně. Žalobkyni se zdá právní odůvodnění ohledně neplatnosti smlouvy o sdružení za absurdní. Žalobkyně dále uvedla, že z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaný zcela účelově a v rozporu s různými právními předpisy

vykládala vztah osob V.H.V. a T.T.B. k místu, kde se zdržovali, popř. podnikali, a na základě takovéhoho výkladu potom žalovaný nesprávně rozhodl.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že považuje, zejména s ohledem na obsah protokolu ze dne 13.4.2012 za nepochybně zjištěné, že T.T.B. vykonávala činnost pro žalobkyni osobně, když jako prodavačka obsluhovala registrační pokladnu a zákazníky provozovny, jménem žalobkyně, když tuto činnost vykonávala v její provozovně, podle pokynů žalobkyně a ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, když osobou, která dotyčné přidělovala práci, prováděla kontrolu, výplatu mezd a určovala pracovní dobu, byla právě žalobkyně. Za nepochybně zjištěnou považuje žalovaný s ohledem ze dne 13.4.2012, také skutečnost, že V.H.V. vykonával osobně pomocné práce v provozovně žalobkyně, jeho jménem, podle pokynů žalobkyně a ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, když osobou, která dotyčnému přidělovala práci, prováděla kontrolu, vyplácela mzdu a určovala pracovní dobu, byla žalobkyně. Obsah protokolu ze dne 13.4.2012 vychází z informací získaných v průběhu kontroly podle § 7 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce, které byly stvrzeny podpisy zjištěných osob a správnost obsahu uvedeného protokolu byla stvrzena podpisem žalobkyně. Ačkoliv byla žalobkyně v souladu s ustanovení § 41 odst. 1 zákona o inspekci práce poučena o možnosti písemně požádat o přezkoumání protokolu, této možnosti nevyužila. Z protokolu ze dne 13.4.2012, jasně vyplývá, že činnosti související s prodejem zboží v provozovně žalobkyně nevykonávaly zjištěné osoby každá sama za sebe, jelikož veškeré prodané zboží prochází pouze jedinou registrační pokladnou a zboží dodávané jednotlivými dodavateli do prodejny, bylo evidováno na osobu žalobkyně s uvedením jejího jména adresy a IČ. Uvedený závěr podporuje také charakteristika a dispozice provozovny, kterou tvoří jedna prodejní místnost, sklad a WC a tyto prostory nejsou nijak rozděleny na jednotlivé úseky. Skutečnost, že V.H.V. pomáhal v práci své manželce T.T.B. a tuto činnost vykonával bezúplatně, není pro posouzení, zda dotyčný vykonával závislou práci pro žalobkyni, podstatná. Podle oddacího listu, který je součástí správního spisu, je žalobkyně v manželském poměru s T.T.H. nikoliv s V.H.V., jak je uvedeno v žalobě. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu nelegálního zaměstnávání podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, není otázka posouzení platnosti či neplatnosti předmětné smlouvy o sdružení relevantní. Správní delikt je spáchán, v případě, že subjekt umožní fyzické osobě výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah. Znaky výkonu závislé práce zjištěných osob, jakož i absence pracovněprávního vztahu byly v předmětné věci dostatečným způsobem prokázány a podle názoru žalovaného o nich není důvodných pochybností. Každý právní vztah je třeba posuzovat samostatně a je třeba hodnotit veškeré jeho znaky komplexně, přičemž k závěru o zastřeném pracovněprávním poměru je možné dojít zpravidla v případě, že celkový efekt je takový, že výkon práce vykazuje závislý charakter. Podle ustanovení § 3 zákoníku práce, může být závislá práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr. Při určení výše pokuty přihlédl prvoinstanční orgán k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem za nichž byl spáchán. Za spáchaný správní delikt lze účastníku řízení uložit podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti

pokutu v rozmezí od 250.000 Kč do 10.000.000 Kč. Uvedenou zákonnou hranici nelze při vyměřování výše pokuty překročit. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 250.000 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Správní orgán při vyměřování výše pokuty zhodnotil všechny polehčující okolnosti. Žalovaný se tak zcela ztotožňuje se způsobem vyměření uložené pokuty za správní delikt. Odůvodnění výše pokuty považuje žalovaný za řádné a dostatečné. Správní orgány, jako orgány moci výkonné, nejsou oprávněny hodnotit vůli zákonodárce ani souladnost právních předpisů s ústavním pořádkem, jejich úkolem je toliko dbát na dodržování těchto předpisů.

IV.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně souhlasila s rozhodnutím o věci samé bez jednání, a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byl poučen o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2. Podle § 5 písm. e) bod 1 téhož zákona se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální práci, výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě (odst. 2 téhož ustanovení).

Pro posouzení věci jsou podstatné závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35 (dostupný na www.nssoud.cz a publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3027 v č. 5/2014). Rozsudek Nejvyššího správního soudu byl publikován s následujícími právními větami: „I. Společným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. II. Odměna sice nepředstavuje samostatný definiční znak

závislé, resp. nelegální práce, avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“

K tomu, aby bylo možné v konkrétním případě dospět k závěru, zda se jednalo o závislou, resp. nelegální práci, je nezbytné, aby byl skutkový stav zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Zjištěný skutkový stav musí skýtat oporu pro jednoznačný závěr o tom, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, tj. osobní výkon práce, soustavnost výkonu práce, výkon práce jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, existence podřízenosti. Pokud jsou pochybnosti o tom, zda jsou všechny tyto znaky naplněny, například na podkladě vyjádření účastníka řízení nebo vyjádření zúčastněných osob o tom, že se jednalo o mezilidskou výpomoc poskytovanou bez nároku na odměnu, je nezbytné tyto pochybnosti v důkazním řízení řádně vyvrátit.

Na řízení o správním deliktu je analogicky aplikovatelné ustanovení § 2 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). Podle tohoto ustanovení orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezavazuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede.

V řízení o správním deliktu tak jsou správní orgány odpovědné za náležité zjištění skutkového stavu věci a této své povinnosti nejsou zbaveny ani v případě, kdy je účastník řízení nečinný či dokonce v případě, kdy se ke spáchání správního deliktu dozná.

V nyní souzené věci byly skutkové závěry o spáchání správního deliktu opřeny o zápis o zahájení kontroly ze dne 1.3.2012, záznam o kontrolním zjištění ze dne 30.3.2012 a „informace“ ze dne 1.3.2012 sepsaný s paní T.T.B. a panem V.H.V.

Podle § 44 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak, řídí se postup při výkonu kontroly podle tohoto zákona částí třetí zákona o státní kontrole.

Zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, v ustanovení § 12 odst. 1 stanovil, že povinností kontrolních pracovníků je zjistit při kontrole skutečný stav věci. Kontrolní zjištění jsou kontrolní pracovníci povinni prokázat doklady. Podle § 15 odst. 1 téhož zákona o kontrolním zjištění se pořizuje protokol, který obsahuje zejména popis zjištěných skutečností

s uvedením nedostatků a označení ustanovení právních předpisů, které byly porušeny. Podle § 15 odst. 2 zákona o státní kontrole se v protokole uvádí označení kontrolního orgánu a kontrolních pracovníků na kontrole zúčastněných, označení kontrolované osoby, místo a čas provedení kontroly, předmět kontroly, kontrolní zjištění, označení dokladů a ostatních materiálů, o které se kontrolní zjištění opírá. Protokol podepisují kontrolní pracovníci, kteří se kontroly zúčastnili. Podle ustanovení § 26 zákona o státní kontrole pro řízení podle tohoto zákona platí, s výjimkou § 18 tohoto zákona, správní řád.

Soud má za to, že z citovaných ustanovení zákona o inspekci práce a zákona o státní kontrole, ani z jiných jejich ustanovení nevyplývá, že by jimi byla vyloučena aplikovatelnost ustanovení § 55 (důkaz svědeckou výpovědí) a § 137 (vysvětlení) správního řádu. Tedy, že by správní orgán provádějící kontrolu podle zákona o státní kontrole byl oprávněn nahradit institut vysvětlení či důkazu svědeckou výpovědí záznamem o obsahu výpovědi osoby do protokolu.

Pokud tedy správní orgán zaznamená obsahu výpovědi osoby do protokolu, aniž by byly dodrženy podmínky stanovené v ustanovení § 55 správního řádu, je nutné vyjádření takové osoby považovat za vysvětlení podle § 137 správního řádu. Z takového vyjádření osoby pak není správní orgán oprávněn v dalším řízení vycházet, resp. opírat o něj své skutkové závěry, neboť podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.

Na poli trestního práva dospěla judikatura k obdobnému závěru. V rozsudku ze 3.10.2012, č.j. 7 Tdo 116/2012-42 (dostupný na www.nsoud.cz), Nejvyšší soud uvedl, že *„Jinak tomu je, pokud jde o výpovědi svědků, kterými byli policisté zasahující na místě činu a kteří rovněž potvrzovali, že poškozený D. L. se před nimi vyjadřoval k věci tak, že za pachatele svého napadení označoval obviněnou. Pokud se policisté před zahájením trestního stíhání v rámci šetření na místě dotazovali poškozeného na to, co se stalo, vyžadovali tím od něho vysvětlení podle § 158 odst. 3 písm. a) tr. ř. a měli o takovém vysvětlení sepsat úřední záznam podle § 158 odst. 5 tr. ř. (ve znění účinném v době činu). Úřední záznam podle tohoto ustanovení ovšem nebylo možné použít jako důkaz. Nepoužitelnost úředního záznamu o vysvětlení podaném podle § 158 odst. 3 písm. a) tr. ř. nebylo možno obejít tím, že policisté byli v postavení svědků vyslechnuti k tomu, jak se k věci před nimi poškozený při jejich šetření na místě vyjadřoval. Lze proto přisvědčit obviněné v tom, že svědecké výpovědi policistů byly nepoužitelným důkazem. Odhlédne-li se od svědeckých výpovědí policistů, nevystává tím v otázce totožnosti obviněné s pachatelem útoku proti poškozenému extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními soudů a provedenými důkazy, protože zbývající důkazy, které byly provedeny bezvadně a kterými byly svědecké výpovědi zdravotnických pracovníků záchranné služby, evidentně jsou dostatečným podkladem skutkových zjištění soudů“.*

Obdobný závěr lze vysledovat i z již shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ve kterém Nejvyšší správní soud v bodě 34 uvedl, že *„v řízení navazujícím na státní kontrolu má mimořádný význam ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu, které označuje za nepřípustný důkazní prostředek záznam o podání vysvětlení (tedy nikoliv protokol o státní kontrole, jak se mylně domnívá stěžovatelka). Samozřejmě nepřípustnost použití záznamu o podání vysvětlení není absolutní – jistě je možné se svědka v průběhu svědecké*

výpovědi dotazovat například na důvody odlišnosti jeho výpovědi od vysvětlení, které podal před zahájením správního řízení. Nicméně k tomu, že čtením záznamu o podání vysvětlení nelze ve správním řízení plnohodnotnou svědeckou výpověď nahradit, existuje již bohatá judikatura zdejšího soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010 č. j. 1 As 34/2010-73, publikovaný pod č. 2208/2011 Sb. NSS). Z tohoto pohledu lze hodnotit jako pochybení oblastního inspektorátu, že využil při ústním jednání jako důkazní prostředek“.

Totéž, co bylo uvedeno ve vztahu k vysvětlení § 55 a vysvětlení podle § 137 správního řádu platí ve správním řízení ve věci správních deliktů i pro provedení účastnické výpovědi. Ač se správní řád nezmiňuje o výsledku účastníka řízení, je nezbytné ve věci správních deliktů analogicky vycházet z ustanovení § 89 odst. 2 věta první trestního řádu, podle kterého za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci, zejména výpovědi obviněného a svědků, znalecké posudky, věci a listiny důležité pro trestní řízení a ohledání. Jak má být při výpovědi obviněného postupováno stanoví § 91 až 95 trestního řádu. Z těchto ustanovení vyplývá nejen to, že výpověď obviněného je v rovině trestněprávní jedním ze základních důkazů, nýbrž také to, že výpověď obviněného je použitelným důkazem teprve tehdy, pokud je provedena postupem podle § 91 až 95 trestního řádu. Vyjádření obviněného učiněná mimo výpověď obviněného tak důkazem nejsou. V řízení o správním deliktu tak bude vyjádření účastníka řízení (obviněného) jako důkaz použitelné teprve tehdy, pokud bude učiněno v rámci jeho účastnické výpovědi provedené analogicky podle ustanovení § 91 až 95 trestního řádu.

Protokol o státní kontrole tak má, za podmínek pospaných rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35, vypovídací hodnotu pouze co do vlastních zjištění kontrolních pracovníků, nikoli co do obsahu výpovědi osob při kontrole vytěžených aniž by byl proveden důkaz jejich svědeckou výpovědí či účastnický výslech. Správní orgány tak nebyly oprávněny v neprospěch žalobkyně vycházet z „informací“ ze dne 1.3.2012 sepsaných s paní T.T.B. a panem V.H.V.

Pokud jde tedy o vlastní zjištění kontrolních pracovníků, zaznamenané do zápisu o zahájení kontroly ze dne 1.3.2012, byla v části „*Zjištěné osoby na pracovišti*“ uvedena paní T.T.B. a ve vztahu k ní uvedeno „*prodavačka, obsluha, prodej*“. Pak zde byl uveden i pan V.H.V. a ve vztahu k němu uvedeno „*v čase kontroly doplňoval zboží do regálů a uklízel (zametal)*“. V části zápisu „*kontrola zahájena dne:*“ bylo uvedeno „*11,35 – 12,45*“.

V záznamu o kontrolním zjištění ze dne 30.3.2012 provedeném „*od 10,00 hodin do 10,50 hodin*“ bylo u paní T.T.B. uvedeno „*v době kontroly nebyla na prodejně*“ a u pana V.H.V. „*v době kontroly obsluha registrační pokladny*“.

Soud je přesvědčen o tom, že tato skutková zjištění neskýtají oporu pro závěr o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Na základě zjištěných skutečností nelze dospět k závěru, že byly naplněny všechny znaky závislé práce, tj. osobní výkon práce, soustavnost výkonu práce, výkon práce jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, existence podřízenosti.

V této souvislosti nelze odhlédnout od toho, že paní T.T.B. do „*informace*“ ze dne 1.3.2012 uvedla, že je v místě z důvodu „*smlouvy o sdružení*“, která byla současně správním orgánům k dispozici, a pan V.H.V. do „*informace*“ ze dne 1.3.2012 uvedl: „*občas pomáhám manželce v prodejně*“. Na základě v předchozím odstavci uvedených kusých skutkových zjištění nelze dospět k závěru, že předložená smlouva o sdružení byla pro „*zastřením skutečného účelu smlouvy*“ a že v případě pana V.H.V. byla prokázána soustavnost výkonu práce pro žalobkyni a vyloučena pravdivost jeho tvrzení o tom, že se v jeho případě jednalo o občasnou výpomoc nikoli žalobkyni ale jeho manželce.

Zásadní je v prvé řadě skutečnost, že žádnými řádně provedenými prostředky nebyla vyvrácena obrana žalobkyně, ostatně korespondující s vyjádřeními paní T.T.B. a pana V.H.V., že se v případě paní T.T.B. jednalo o podnikání na základě smlouvy o sdružení a v případě pana V.H.V. o občasnou bezplatnou výpomoc jeho manželce. Obrana žalobkyně byla specifikována v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Na nedostatečná skutková zjištění přitom žalobkyně upozornila také v odvolání, když namítla, že „*samotný protokol o provedené kontrole není důkazem, což judikoval Nejvyšší správní soud*“.

Nevyvrácená obrana žalobkyně vnáší do řízení důvodné pochybnosti o tom, zda skutkový děj proběhl tak, jak žalobkyni vytýkaly správní orgány, nebo zda naopak tak, jak tvrdila žalobkyně. Pokud by platila skutková verze předestřená žalobkyní, o výkon nelegální práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti by se jednat nemohlo. Kusá skutková zjištění zcela znemožňují posouzení, zda je pravdivé tvrzení žalobkyně a paní paní T.T.B. a pana V.H.V., nebo naopak „*předpoklad*“ správních orgánů.

Je nutné uzavřít, že v průběhu správního řízení došlo k porušení ustanovení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Procesní pochybení správních orgánů je nezbytné považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Správní orgány nerespektovaly základní pravidla dokazování v řízení o správním deliktu, čímž nezjistily stav věci v rozsahu, který by nevyvolával důvodné pochybnosti. Závěry správních orgánů učiněné na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu jsou přinejmenším předčasné.

V.

Rozhodnutí soudu

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů.

Soud neprovedl žalobkyní v žalobě navržené důkazy včetně výsledků svědků, neboť provedení těchto důkazů nebylo potřebné k posouzení důvodnosti žaloby.

VII. Náklady řízení

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto jí soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), tj. převzetí a příprava zastoupení, a úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), tj. podání žaloby. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí částku 3.100 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobkyni přísluší náhrada ve výši 6.200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Za dva úkony právní služby tak soud žalobkyni přiznal náhradu ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně je advokátem, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.428 Kč, náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 11.228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 29. srpna 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová